



ת"פ 5259/03/20 - מדינת ישראל ע"י נגד פהאד אבו פריח- בעצמו, נאדר אבו פריח-בעצמו ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 5259-03-20 מדינת ישראל נ' אבו פריח ואח'

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
נגד
הנאשמים:
1. פהאד אבו פריח-בעצמו
2. נאדר אבו פריח-בעצמו ע"י ב"כ עו"ד אבנר שמש

גזר דין

מבוא

1. נאשמים 1 ו-2 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על-פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") המייחס לנאשם 1 עבירה של חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ולנאשם 2 עבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 382(א)+380 לחוק העונשין.

כתב האישום

2. מעובדות כתב האישום עולה כי עובר לתאריך 24.2.2020 קשרו הנאשמים קשר לתקוף את ר.א יליד 1996 (להלן: "המתלון") ולגרום לו לחבלה חמורה מסיבה שאינה ידועה. במסגרת הקשר הצטייד נאשם 1 בסכין דמוית חרב (להלן: "מצ'טה") ונאשם 2 הצטייד באלת עץ (להלן: "אלה") וכן ברכב מסוג פולקסווגן פאסט (להלן: "רכב הפאסט") השייך לנאשם 1 וברכב שני מסוג רנו (להלן: "רכב הרנו").

בתאריך 24.2.2020 בסמוך לשעה 12:30 המתלון נסע ברכבו ברהט והנאשמים נסעו אחריו בשני כלי הרכב כשנאשם 1 מצויד במצ'טה ונאשם 2 מצויד באלה. המתלון התקרב לכיכר והחל לבצע פניית פרסה אך נאשם 2 שעקב אחרי המתלון ברכב הרנו נסע בניגוד לכיוון התנועה וחסם את נתיב נסיעתו של המתלון וגרם לו לעצור.

מיד לאחר מכן הנאשם 2 יצא מרכב הרנו כשהוא אוחז באלה והחל לרוץ אחרי המתלון אשר יצא מרכבו. במהלך המרדף נאשם 2 הכה בגבו של המתלון באמצעות האלה פעם אחת והפיל את האלה מידי. מיד לאחר מכן נאשם 2 הרים את האלה והמשיך לרדוף אחרי המתלון אשר המשיך לברוח לעבר מסעדה הסמוכה לכיכר. במקביל נאשם 1 הגיע אף הוא לכיכר ברכב הפאסט בו נהג עצר לפני הכניסה לכיכר, יצא מהרכב כשהוא אוחז במצ'טה והחל לרדוף רגלית אחר המתלון. במהלך המרדף בסמוך



לכניסה למסעדה ניסה נאשם 1 להכות את המתלון באמצעות המצ'טה אך לא הצליח.

המתלון הגיע לדלת הכניסה למטבח המסעדה פתח אותה, החליק ונפל על הרצפה. אז הגיע נאשם 1 אל המתלון הניף את המצ'טה מעל המתלון והטיח אותה בחוזקה בכוון ראשו של המתלון. המתלון הרים את ידו הימנית להגן על ראשו וכתוצאה מכך נאשם 1 היכה באמצעות המצ'טה באזור שורש כף ידו הימנית של המתלון. מיד בהמשך לכך המתלון ניסה לדחוף את נאשם 1 ברגליו, ונאשם 1 הכה ברגלו השמאלית של המתלון באמצעות המצ'טה. בשלב זה עובד המסעדה שנכח במקום והבחין במתרחש תפס את נאשם 1 מאחור והרחיק אותו מהמתלון.

בהמשך לכך, הנאשמים יצאו בריצה מהמסעדה, נכנסו אל רכב הפאסט והחלו בנסיעה. בשלב זה מספר שוטרים ששהו בקרבת המקום והבחינו בנאשמים רצים עם מצ'טה ואלה התקרבו אל רכב הפאסט והורו לנאשמים לעצור תוך שהם מכוונים אליהם כלי נשק. הנאשמים עצרו את רכב הפאסט ונעצרו על-ידי השוטרים.

כתוצאה ממעשיו של נאשם 1 אובחן המתלון כסובל מחתך עמוק באורך של כ-10 ס"מ, שבר פתוח, פגיעה בגידים, עצב ועורק אולנרי בשורש כף יד שמאל והוא נזקק לניתוח לתיקון השבר, קשירת העורק, תיקון העצב והגידים ותפירת החתך. בנוסף נגרם למתלון חתך שטחי בעקב שמאל. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2 נגרם למתלון סימן חבלה בגבו.

3. במסגרת ההסדר הגיעו הצדדים להסכמה עונשית חלקית. הצדדים הסכימו כי יעתרו במשותף לכך שכל אחד מהנאשמים יפצה את המתלון בסכום של 25,000 ₪; לכך שסכום של 15,000 ₪ שהופקד לטובת שחרור אחד הרכבים שנתפס יחולט לטובת אוצר המדינה כחלק מעונשו של נאשם 1 ולכך שבעניינו של נאשם 1 יעתרו הם לעונש של מאסר על תנאי שיחול גם על עבירת החזקת סכין. ביחס ליתר רכיבי הענישה הצדדים טענו באופן חופשי.

ראיות לעונש

תסקירי שירות מבחן

4. בעניינם של הנאשמים התקבלו מספר תסקירים של שירות המבחן.

מתסקיר מיום 3.3.2021 בעניינו של נאשם 1 עלה כי זה בן 33, נשוי ואב לחמישה ילדים, מתגורר ברהט, סיים 12 שנות לימוד, עבד לאורך שנות בגרותו במפעל בטון בבעלותו של אביו. נאשם 1 תיאר דינמיקה משפחתית נורמטיבית וביטא את תחושות הכעס והאכזבה ממנו של אביו ומשפחתו ושל אשתו, העובדת כמורה בבית ספר.

נאשם 1 הודה בביצוע העבירה, הביע חרטה ומסר כי אין לו קשר אישי עם המתלון. נאשם 1 הוסיף כי במסגרת ויכוח שהתקיים בין המתלון לאחד מבני משפחתו הגיע המתלון כשהוא מלווה בבני משפחה אל מקום העסק של בן משפחתו והכו אותו קשות. נאשם 1 שיתף כי ביצע את מעשיו על רקע פגיעה



בכבוד המשפחה והציפיה המשפחתית ממנו לפגוע במתלון.

שירות המבחן התרשם כי אף שנאשם 1 הביע חרטה אין הוא לוקח אחריות ואין הוא מתחבר לנזק שנגרם ולהשלכות של הפגיעה בחיי המתלון. נאשם 1 ניסה להמעיט מהנזק שנגרם למתלון ונטה להתרכז בעצמו ובפגיעות שלו על רקע ההליך המשפטי והנזק הכלכלי שנגרם לו. נאשם 1 הוסיף כי נערך הסכם סולחה והסכסוך בין המשפחות נפתר. נאשם 1 שלל מעורבות באירועי אלימות והציג עצמו באור חיובי.

מפגישה שקיים שירות המבחן עם המתלון עלה כי הוא כבן 25, כי אינו עובד על רקע הפגיעה שלו, כי שהה בבית חולים 4-6 ימים בעקבות הפגיעה, כי הוא סובל מבעיות בידו לאחר שנחתך בכף ידו וכי הוא צפוי לעבור ניתוח בקרוב. המתלון שיתף כי אינו יודע מה הסיבה בגינה הותקף, כי אינו מכיר את התוקפים שלו, שלל את השתתפותו באירוע האלימות עם קרוב משפחתו של נאשם 1, מסר כי התקיים הסכם סולחה בין המשפחות וכי נאשם 1 לא יצר איתו קשר ישיר או עקיף לאחר הסכם הסולחה.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 1 גדל בחיק משפחה מתפקדת, כי הוא בעל יכולות לתפקוד תקין, כי סביבתו מגנה את התנהגותו הבעייתית, כי הוא עצמו הביע צער על מעורבותו באירוע, כי הוא נהל אורח חיים יצרני ואין הוא בעל מערכת ערכים ונורמות עברייניות, כי הוא הורתע כתוצאה מההליך המשפטי וכי הוא בעל שאיפות חיוביות.

מצד שני, שירות המבחן התרשם כי קיים פער בין אורח חייו של נאשם 1 לבין התנהגותו ומעורבותו בעבירה, פעל על פי קודים תרבותיים ומתקשה לעמוד בגבולות פנימיים וחיצוניים, כי הוא מתקשה לפעול באופן שקול מול לחץ חברתי ורצון להוכיח את עצמו, כי עלול לנהוג באופן אימפולסיבי, כי נוקט בגישה מגוננת ומרחיק עצמו מכל התנהגות אלימה, כי הוא מתקשה להתייחס לחלקים המכשילים בהתנהגותו, כי נוטה לצמצם ולהמעיט את פגיעתו במתלון ובהשלכות של הפגיעה על חייו ומרוכז בהלכות ובנזקים שנגרמו לו אישית ומשפטית.

שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית והרתעתית של מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלון. בנוסף, שירות המבחן המליץ להטיל על נאשם 1 צו מבחן ולשלב אותו בהליך טיפולי להתמודדות במצבי לחץ, זאת לאחר שזה הביע הסכמתו להשתתף בהליך טיפולי.

לבקשת ב"כ הנאשמים נדחה דיון הטיעונים לעונש לצורך קבלת תסקירים משלימים תוך שהובהר כי אין מקום לפתח ציפייה לעניין העונש או לעניין אימוץ המלצת שירות המבחן בשל קבלת בקשה זו.

מתסקיר נוסף שהוגש מיום 19.5.2021 עלה כי נאשם 1 שולב בקבוצה טיפולית אך בשל סיבות שונות שלא היו תלויות בו הוא השתתף רק במפגש אחד והמליץ על דחיית הדיון לבחינת השלבות בקבוצה.

גם זו הפעם הובהר בהחלטה שניתנה שאין מקום לפתח ציפייה לעניין העונש או לעניין אימוץ המלצת שירות המבחן בשל קבלת בקשה זו.



מהתסקיר המשלים מיום 9.9.2021 עלה כי נאשם 1 התייצב כמעט לכל המפגשים של ההליך הטיפולי (כשמונה מפגשים), שיתף פעולה באופן מלא, כי הוא בעל יכולות גבוהות לבחון את התנהלותו הבעייתית, כי היה פעיל ותרם למפגשים הקבוצתיים. שירות המבחן הוסיף כי במהלך תקופת הדחיה לא נפתחו לנאשם 1 תיקים נוספים.

משיחה נוספת שערך שירות המבחן עם המתלונן שלל זה יצירת קשר או ניסיון ליצירת קשר של נאשם 1 איתו והוסיף כי הוא אינו חש איום או פחד מפני הנאשמים. לצד זאת שיתף כי הוא עדיין חושש לצאת מביתו ועדיין נושא עמו זיכרונות ופחדים מיום האירוע.

שירות המבחן חזר על עמדתו לפיה יש צורך בענישה מוחשית ומרתיעה בעניינו של נאשם 1 וחזר על המלצתו העונשית כאמור בתסקיר הראשון.

5. **מתסקיר מיום 3.3.2021 בעניינו של הנאשם 2** עלה כי נאשם 2 בן 30, נשוי ללא ילדים, נמצא בטיפול פוריות שהתעכבו בעקבות מעצרו, סיים 12 שנות לימוד, לאחר לימודיו השתלב במספר מסגרות תעסוקתיות שבאחרונה שבהן עבד כמנהל במפעל לייצור צבע עד שפוטר על רקע ההליך הפלילי ומזה כשנה אינו עובד. נאשם 2 שיתף כי על רקע תאונת עבודה שעבר אביו נאלץ לקחת על עצמו את תפקיד המפרנס העיקרי של משפחת מוצאו. נאשם 2 מסר כי גדל במשפחה נורמטיבית ומתפקדת אשר חשה תחושה של כעס ואכזבה על התנהגותו באירוע. תחושות דומות קיימות גם אצל אשת נאשם 2, בין היתר על רקע הטיפולים אותם היא עוברת.

נאשם 2 הודה בביצוע העבירה והביע חרטה, שיתף כי אין בינו לבין המתלונן הכרות עמוקה, כי ביצע את מעשיו על רקע פגיעה בכבוד המשפחה, כי במסגרת ויכוח שהתקיים בין המתלונן לאחד מבני משפחתו הגיע המתלונן כשהוא מלווה בבני משפחה אל מקום העסק של בן משפחתו והכו אותו קשות, כי החליטו לפגוע במתלונן מתחושת כעס ורצון לנקום במתלונן.

שירות המבחן הוסיף כי התרשם שאף שנאשם 2 הביע חרטה על מעשיו נקט הוא בעמדות מקלות בהתייחס למעשיו, מה שמקשה עליו להתחבר לנזק ולפגיעה שנגרמה למתלונן. כן קיימת התרשמות כי נאשם 2 עסוק וממוקד בפגיעה ובנזק שנגרמו לו בעקבות ההליך הפלילי.

נאשם 2 שיתף כי התקיים הסכם סולחה בין המשפחות והסכסוך בין המשפחות נפתר.

שירות המבחן התייחס בתסקיר של נאשם 2 גם לשיחות שערך עם המתלונן, כפי שאלו פורטו בתסקיריו של נאשם 1 לעיל.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 גדל והתפתח במשפחה מתפקדת ונורמטיבית, גילה אחריות למשפחתו לאחר תאונת העבודה של אביו, בעל מוטיבציה לתפקוד תקין, למד לקח והביע רצון להימנע ממעורבות פלילית בהמשך. שירות המבחן הוסיף כי למעצר ולהליך הפלילי השפעה מרתיעה עבורו והוא מגלה מוטיבציה ראשונית להשתלב בהליך טיפולי.



לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 מטשטש ומצמצם מצבי סיכון, מתקשה לפעול תחת לחץ חברתי, עלול לפעול באופן אימפולסיבי, מתקשה להתייחס לחלקים המכשילים בהתנהגותו, מתקשה לגלות אמפטיה וחמלה לנפגע העבירה וממוקד במחיר האישי והמשפטי שהוא משלם בעקבות האירוע. שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.

בשקלול כלל הגורמים שירות המבחן סבר גם בעניינו של נאשם 2 כי יש מקום לענישה מוחשית ומרתיעה בדמות מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן, וזאת לצד צו מבחן במסגרתו ישולב בהליך טיפולי.

באופן דומה לעניינו של נאשם 1, גם בעניינו של נאשם 2 נתבקשו תסקירים משלימים, וגם בעניינו נעתרתי לבקשות השונות, תוך שהדגשתי כי אין בכך משום הבעת עמדה לעניין העונש או לעניין אימוץ המלצות שירות המבחן.

מתסקיר מיום 23.5.2021 עלה כי נאשם 2 אינו מעוניין להשתלב בהליך טיפולי בתחום התעסוקה מאחר והחל לעבוד. לצד זאת גילה מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן. שירות המבחן הוסיף כי עקב רשימות המתנה ארוכות זה טרם שולב בהליך טיפולי. שירות המבחן המליץ על דחיית הדיון לשם בחינה ומעקב אחר השתלבותו בקבוצה הטיפולית.

מתסקיר משלים מיום 12.9.2021 עלה כי נאשם 2 טרם שולב בקבוצה טיפולית בשל רשימות ההמתנה הארוכות. שירות המבחן הוסיף כי בתקופת הדחיה לא נפתחו לנאשם 2 תיקים פליליים. שירות המבחן המליץ על דחיה נוספת בדיון לבינת השתלבותו בהליך טיפולי.

טיעוני הצדדים

6. **המאשימה טענה לעונש** בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם שונה לכל אחד מהנאשמים בהתאם לחלקם באירוע, וכנגזר מכך להטיל על כל אחד מהם עונש שונה.

בעניינו של הנאשם 1 טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל-42 חודשי מאסר. המאשימה עתרה להטיל על הנאשם 1 עונש של 30 חודשי מאסר, מאסר מותנה, שיחול בהתאם להסדר גם על עבירת החזקת סכין וקנס. כן עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 1 את העונשים המוסכמים בהסדר, היינו פיצוי בסך 25,000 ₪ למתלונן וחילוט בסך של 15,000 ₪ לטובת אוצר המדינה.

בעניינו של הנאשם 2 טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר.



המאשימה עתרה לעונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ככל שיימצא מתאים על ידי הממונה לעבודות השירות. במידה והנאשם 2 לא ימצא מתאים עתרה המאשימה להטיל עליו את עונש 9 חודשי המאסר בפועל. כן עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 2 עונשים של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי בסך של 25,000 ₪ למתלון (כפי שהוסכם בין הצדדים).

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לרבות התכנון שקדם לביצוע העבירות, הצטיידותם של הנאשמים בכלי נשק קטלניים, האלימות הקשה שנקטו כלפי המתלון בעיצומו של יום במרכז של עיר, ליחסי הכוחות בין הנאשמים למתלון, לעובדה כי הותירו את המתלון שרוע על הרצפה חבול ללא הגשת עזרה, לנזק הגופני והנפשי שנגרם למתלון ולצורך בענישה מרתיעה הן כלפי הנאשמים והן כלפי הרבים נוכח האלימות הגואה בחברה הערבית.

כאמור, המאשימה טענה כי יש לערוך הבחנה באשר לחלקו של כל אחד מהנאשמים כפי שזה בא לידי ביטוי בהוראות החיקוק בה הורשע כל אחד מהם.

המאשימה טענה כי אין להיעתר להמלצת שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 והפנתה לסיבה בגינה תקף את הנאשם ולעובדה כי זה לא לקח אחריות וניסה למזער את חלקו ואת הנזק שנגרם למתלון כעולה מתסקיר שירות המבחן. המאשימה הפנתה לפער בין המלצת שירות המבחן להטיל על נאשם 1 ענישה מרתיעה לבין העונש עליו המליץ שירות המבחן בסופו של תסקיר.

בעניינו של הנאשם 2 עתרה כאמור המאשימה לאמץ את המלצת שירות המבחן המאשימה צרפה סרטונים המתעדים את האירוע, צילום של הסכין והאלה בהן הצטיידו הנאשמים ופסיקה לתמיכה בטיעוניה.

7. **ב"כ הנאשמים טען לעונש** בכתב והשלים טיעונו על-פה. ב"כ הנאשמים טען אף הוא למתחמי ענישה שונים לכל אחד מהנאשמים. ב"כ הנאשמים טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשמים עתר **בעניינו של נאשם 1** לעונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד העונשים המוסכמים בין הצדדים בעניינו. ב"כ הנאשמים עתר שלא להטיל על הנאשם 1 רכיב של קנס נוכח העיצומים הכספיים שהוטלו עליו והתקופה הארוכה בה שהה ב"מעצר בית". ב"כ הנאשמים הוסיף כי במידה ובית המשפט ימצא כי יש לקבוע מתחם העונש הולם חמור מזה שלו עתר בעניינו של הנאשם 1, הרי שלנוכח תסקירי שירות המבחן נכון יהיה לחרוג בעניינו ממתחם העונש ההולם לקולה מטעמי שיקום.

באשר לנאשם 2, ב"כ הנאשמים טען כי בהתאם לחלקו באירוע מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. ב"כ הנאשמים עתר להטיל על נאשם 2 עונש של מאסר על תנאי (בשונה מעתירתו בכתב להטיל עליו עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות בהתאם להמלצת שירות המבחן) עם אפשרות לצו מבחן וזאת לצד העונשים עליהם סיכמו הצדדים.



ב"כ הנאשמים הפנה לתסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים ולהמלצתו להטיל עליהם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות. ב"כ הנאשמים טען כי הטלת עונש של מאסר בפועל והרחקתם מסביבתם עשויה להביא לפגיעה בהם.

ב"כ הנאשמים הפנה לגילם הצעיר של הנאשמים, לעובדת היותם נעדר עבר פלילי, לתפקודם הנורמטיבי לרבות במישור התעסוקתי, למשפחות הנורמטיביות בהן גדלו המוקיעות את ההתנהגות והמעשים של הנאשמים, למוטיבציה שהביעו להשתלב בהליך טיפולי, להשתתפות וההתרמות של נאשם 1 מההליך הטיפולי ולחשש כי מאסר בפועל עלול להביא לנסיגה בשיקומו. ב"כ הנאשמים ביקש לתת משקל גם להודאה ולאחריות שלקחו עליהם הנאשמים ולחיסכון בזמן שיפוטי, לתקופה הארוכה בהם שהו בתנאים מגבילים מבלי להפרם, לנזק הכלכלי שנגרם לנאשם 2 מביצוע העבירה ולעובדה כי זה אינו עובד ולפגיעה של העונש במשפחתם של הנאשמים.

ב"כ הנאשמים הפנה גם למאמצים שעשו הנאשמים לתיקון תוצאות העבירה, לרבות להסכם הסולחה שנחתם בין המשפחות המהווה לטעמו נדבך משמעותי במלאכת גזרת העונש ולסכום הפיצוי המשמעותי שהסכימו לשלם למתלונן.

ב"כ הנאשמים הפנה לפסיקה לתמיכה בטיעונו.

8. הנאשמים אמרו את דברם.

נאשם 1 הביע חרטה על מעשיו, מסר כי הוא מצטער על הנזקים שנגרמו למתלונן והפנה לעובדה כי אביו לא הגיע לאף דיון בעניינו בשל הבושה שחש ממעשיו. נאשם 1 הוסיף כי ביקש לעזוב את השבט ולחיות עם משפחתו בפרטיות.

נאשם 2 הביע חרטה על מעשיו, מסר כי הוא מצטער על תחושת הבושה שגרם למשפחתו. נאשם 2 הוסיף כי הוא אינו אדם אלים ואינו יודע כיצד הוא התגלגל לאירוע.

דיון והכרעה

9. סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 20 חודשי מאסר ל-36 חודשי מאסר.

בעניינו של נאשם 2 מצאתי לאמץ את המתחם שאותו הציעה המאשימה, היינו בין 8 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר.

בקביעת המתחמים התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות



בביצוע העבירות ובענישה הנוהגת.

10. הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של שמירה על בטחון, בריאות, שלמות גופו, כבודו ושלוותו של אדם. הנאשמים ביצעו את המעשים באור יום במרכז של עיר ופגעו בכך גם בערכים של שמירה על הסדר הציבורי ועל תחושת הביטחון האישי.

11. בית המשפט העליון התייחס לא אחת לחומרה היתרה של תופעת האלימות הפושה ופוגעת בכל חלקה טובה בחברה בישראל ועל הצורך בהטלת עונשים מרתיעים על הנוקטים באלימות לצורך פתרון סכסוכים. לעניין זה ראו דבריה של השופטת ע' ארבל בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.08.2007) פסקה 10:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריינים האלימותיים והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

גינני מפורש באשר לשימוש במוטות ובסכינים לפתרון סכסוכים השמיע השופט מ' חשין (כתוארו אז) בע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.4.1998) (להלן: "עניין סובחי"):

"נוהגם של מיקצת אנשים ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכינים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט. תת-תרבות הסכין, כפי שאמרנו לא אחת, דינה כי תיעקר, והעושים יענשו בכל חומרת הדין".

12. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית בעיקר בעניינו של נאשם 2.

במקרה זה מדובר בנאשמים נורמטיביים (על-פי שירות המבחן) שלקחו את החוק לידיים מטעמים של נקמה משפחתית ואגו, הצטיידו בכלי נשק (קר) (מצ'טה ואלה) והפעילו אלימות קשה (שחלקה מתועדת בסרטונים שצורפו) כלפי המתלונן אותו הם כמעט ולא מכירים ומבלי שהיה ביניהם סכסוך קודם. מדובר באירוע אלימות חמור שרק בדרך נס ובשל התערבות אחרים לא הסתיים בפגיעה חמורה יותר או באופן קטלני.

הנאשמים רדפו אחר המתלונן שברח מרכבו לאחר שנאשם 2 חסם את כוון נסיעתו עם רכבו כשהוא נוסע בניגוד לנתיב התנועה. נאשם 2 שהצטייד באלה הכה את המתלונן בגבו באמצעות האלה פעם אחת. נאשם 1 שהצטייד במצ'טה רדף אחר המתלונן וכשזה נפל והחליק הניף אותה בחוזקה בכוון ראשו, המתלונן הניף את ידו כדי להגן על ראשו ונאשם 1 פגע באמצעות המצ'טה בשורש כף ידו של המתלונן. נאשם 1 לא חדל והכה את המתלונן באמצעות המצ'טה ברגלו של המתלונן לאחר שזה ניסה להדוף את נאשם 1 ממנו באמצעות רגלו. רק אדם אחר שנכח במקום ותפס את נאשם 1 מאחור והרחיקו מנע תוצאה חמורה יותר.



13. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי משקל לעובדה שתקיפת המתלון לא נעשתה במסגרת אירוע שהתלקח באופן מיידי וספונטני כי אם לאחר תכנון מבעוד מועד והצטיידות בכלי נשק וברכבים; לשימוש של הנאשמים בכלי נשק כפי שניתן להתרשם מתמונות כלי הנשק שצורפו (מצ'טה- ת/2א' ואלה- ת/2ב'). לעניין החומרה שבשימוש במצ'טה ראו התייחסות בע"פ 9052/10 **אלעד שטרית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 3.11.11]; לפערי הכוחות בין הנאשמים למתלון בשל היותם שניים מזוינים בכלי נשק כנגד אחד; לנזק הפיזי והנפשי-רגשי שנגרם למתלון (כעולה מדברי המתלון בפני שירות המבחן) ולנזק שעלול היה להיגרם נוכח כך שהתקיפה באמצעות המצ'טה כוונה תחילה לראשו של המתלון, וזו הופסקה אך לאחר התערבות אחר ולא באופן יזום; לסיבה המעוררת תרעומת בעטיה תקפו את המתלון; לאופי האלימות הברוטלית כפי העולה מהסרטונים (ת/1), ולמרדף הרכוב והרגלי שניהלו הנאשמים אחר המתלון, תוך נהיגה בניגוד לכוון התנועה (נאשם 2), מה מלמד על "דבקות במטרה" של הנאשמים לפגוע במתלון.

מן הצד השני נתתי דעתי לכך שהחבלה שגרם נאשם 2 למתלון היא לא משמעותית, והאירוע כולו הסתיים בתוך דקות ספורות.

14. מנעד הענישה בעבירות אלימות הוא רחב והוא תלוי נסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי, השתלבותו בהליך טיפולי ומידת ההצלחה בהליך זה כמו גם בנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי האלימות, האם נעשה שימוש בכלי נשק חם או קר, האם מדובר באירוע מתוכנן או ספונטני, האם קדמה לכך התגרות מצד המותקף, הנזק הגופני והנפשי שנגרם וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על הענישה.

להלן תוצג סקירה של עבירת האלימות החמורה יותר בתיק, זו של חבלה חמורה שיוחסה לנאשם 1. באופן כללי אציין, כי הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע נאשם 2 היא מגוונת ונעה בין מאסרים מותנים במקרים הקלים למאסרים בפועל לתקופות של חודשים עד שנים בודדות במקרים החמורים. כדי לא להאריך יתר על המידה, הסקירה תתייחס כאמור אך לעבירה שיוחסה לנאשם 1.

בע"פ 6106/05 **מדינת ישראל נ' חמדאן שקור** (פורסם בנבו, 1.9.2005) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה והמיר את עונשו ל-12 חודשי מאסר חלף 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות שהטיל עליו בית משפט המחוזי. במקרה זה הכה הנאשם את המתלון (אחיו) באמצעות קרש לראשו וגרם לו לשברים בגולגולת. בית המשפט העליון הדגיש כי לא מצא למצות הדין עם הנאשם כדרכה של ערכאת הערעור.

ברע"פ 5621/11 **יוסף אלקובי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.2.2012) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה והותיר על כנו עונש של 7 חודשי מאסר שאף אושר בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי. במקרה זה הכה הנאשם את המתלון באמצעות אגרוף לפניו והמשיך להכותו בפניו אף כששכב ברצפה והוא מחוסר הכרה.

בעפ"ג (מחוזי-ירושלים) 1050-09-20 **מדינת ישראל נ' וירצ'סלב מלינובסקי** (אתר בית המשפט,



17.11.2020) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה והעמיד את עונשו על 24 חודשי מאסר חלף 16 חודשי מאסר שגזר עליו בית משפט השלום. במקרה זה הכה הנאשם מספר פעמים את המתלונן באמצעות אגרופים לגוף וללסת עד שזו נשברה, מה שהצריך התערבות ניתוחית.

בת"פ (מחוזי-חיפה) 332/01 **מדינת ישראל נ' מאיר בן מרדכי פאר** (פורסם בנבו, 8.1.2004) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה עונש של 12 חודשי מאסר. במקרה זה דחף הנאשם את המתלונן הפילו ארצה וגרם לחבלה בראשו.

בעפ"ג (מחוזי-מרכז) 30709-01-12 **לופט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.3.2012) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בגין כך שהכה את המתלונן באגרופו וכתוצאה מהמכה נפל המתלונן ארצה, ראשו נחבט ונגרמו לו שברים בעצמות האף והמטומה בקרקפת. בית המשפט המחוזי הותיר על כנו עונש של 16 חודשי מאסר (כולל הפעלה של מאסר מותנה בן 6 חודשים).

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 34661-05-20 **מדינת ישראל נ' יבגני קלדין** (פורסם בנבו, 13.12.2020) שניתן על ידי מותב זה וצורף על ידי ב"כ הנאשמים נגזר על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה עונש של 11 חודשי מאסר. במקרה זה תקף הנאשם את המתלונן בראשו באמצעות חפץ קשה וגרם לו לשבר ודמם בראש.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים. מטבע הדברים צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית. יחד עם זאת אבהיר כבר עתה, כי מהפסיקה שנסקרה מעלה ומפסיקת הצדדים שאל חלקה אתיחס עולה כי במרבית המקרים בהם נגרמה לקרבן חבלה חמורה באמצעות נשק (חם או קר), כבענייננו, ההרשעה הייתה בעבירה חמורה יותר של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) בצירוף סעיף 333, מה שהוביל להחמרה בענישה. בענייננו כתב האישום המתוקן ייחס לנאשם 1 עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, ולכך יש את הדעת.

המאשימה צרפה פסיקה בעיקר בעבירה של חבלה בנסיבות חמורות. להלן אתיחס לחלק מהפסיקה שצורפה:

בע"פ 4631/13 **מדינת ישראל נ' מוסה כרים** (פורסם בנבו, 25.2.2014) בית המשפט העליון דחה את ערעור המאשימה ואת ערעורם של נאשמים שהורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 40 חודשי מאסר על הנאשם 1 ו-28 חודשי מאסר על הנאשם 2. במקרה זה הגיעו הנאשמים עם אחרים לפתח אולם חתונות כשהם מצוידים במקלות והכו את המתלונן במקלות בבעיטות ואגרופים כשבמהלך התגרה הונחתה מכה על ראשו של המתלונן וזה התמוטט והובהל לבית החולים שם נותח ואושפז.

בע"פ 1517/10 **משה אלקיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.10.2010) דחה בית השפט העליון את



ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והדחה בחקירה והותיר על כנו עונש של 4 שנות מאסר. במקרה זה הכה הנאשם את המתלונן, קטין, באמצעות אלה על ראשו עד שזה התמוטט והתעלף. המתלונן אושפז מספר ימים בבית החולים בשל דמם תוך מוחי. תשומת לב כי גם במקרה זה הורשע הנאשם בעבירה חמורה מזו שבה הורשע נאשם 1 ובעבירה נוספת.

ב"כ הנאשמים מצידו צרף בין היתר את:

ע"פ 9147/17 **חודיפה אבו עביד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.9.2018) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות והמיר את עונשו ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף עונש של 12 חודשי מאסר שהוטל בבית המשפט המחוזי בשל ההליך השיקומי המוצלח בו השתתף הנאשם. במקרה זה הנאשם יחד עם אחרים תקפו את המתלונן על רקע סכסוך קודם בבעיטות בראשו ובמכות בידיהם ורגליהם בשלב מסוים דקר הנאשם את המתלונן באמצעות חפץ חד בפניו וגרם לו לחתך עמוק.

בע"פ 1508/16 **מכלוף מיקי אמסלם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.8.2016) קיבל בית המשפט העליון (בדעת רוב) את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והמיר את עונשו ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף 8 חודשי מאסר שגזר עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה תקף הנאשם במכות אגרוף דר רחוב בשל ויכוח שנתגלע ביניהם וחבט בראשו באמצעות מוט ברזל. למתלונן נגרמו שברים בארובת העין והוא נותח ואושפז. בית המשפט העליון עמד על הנסיבות הייחודיות של המקרה לרבות הודאת הנאשם ומסירת קלטת על-ידו של תיעוד האירוע שהביאה למעשה להרשעתו. בנוסף הפנה בית המשפט העליון להליך השיקומי שעבר הנאשם ולהמלצת שירות המבחן.

ב"ב הנאשם צירף פסקי דין נוספים, אף בעבירות חמורות יותר, בהם נדונו הנאשמים לעונשי מאסר בעבודות שירות בעיקר משיקולי שיקום חריגים ונסיבות "עושה" ו"מעשה" ייחודיות. ראו בין היתר ע"פ 5794/13 **מדינת ישראל נ' חליל שיכה** (פורסם בנבו, 2.4.2014) וע"פ 8585/04 **אלברט פסחוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.1.2006).

15. בעניינו של נאשם 1 מצאתי לחרוג במידת מה לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו. מבלי חלילה להקל ראש בחומרת מעשיו, סבורני כי בשל השתלבותו המוצלחת של נאשם 1 בהליך הטיפול אליו הופנה ובשל סיכויי השיקום הקיימים בעניינו כעולה מתסקירי שירות המבחן, יש מקום לחרוגה מסוימת לקולה ממתחם העונש ההולם שקבעתי בעניינו מטעמי שיקום בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק העונשין.

מתסקירי שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 עלה כאמור כי זה אמנם התקשה תחילה לקחת אחריות מלאה על מעשיו ולהתחבר למלוא הפגיעה במתלונן, ואולם לא ניתן להתעלם מההירתמות שלו להליך הטיפול,



לשיתוף הפעולה שלו עם הטיפול ולכך שהשפיע ונתרם מהם. לעניין זה ראו התרשמותו של שירות המבחן בתסקיר מיום 9.9.2021: "**פהד הגיע כמעט לכל המפגשים והודיע כשלא יכל היה להגיע. הוא משתתף משמעותי בעל יכולות גבוהות לבחון התנהלותו הבעייתית ולרכוש כלים להתנהגות נורמטיבית הוא פעיל במפגשים ותורם למפגשים הקבוצתיים...**".

סעיף 40דא לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו עם מצא "**כי הנאשם משתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם**". בענייננו, התקבלו מספר תסקירים של שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 והפרוגנזה בעניינו היא חיובית.

16. לצד כל האמור, סבורני כי נוכח חומרת העבירה שעבר הנאשם 1, החריגה ממתחם העונש ההולם לא יכולה להצדיק את סיום ההליך בעניינו ללא השתתפות עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג וברח זאת לצד עונשים נוספים שיפורטו להלן.

בצדק טענה המאשימה כי יש מקום להבחנה בענישה בין נאשם 1 לנאשם 2. זאת בעיקר בשל אופי האלימות שהפעיל כל אחד מהם באירוע ובשל חומרת העבירה שבה כל אחד מהם הורשע.

אין חולק שחלקו של נאשם 1 במעשים, חומרתם ותוצאתם הם גדולים מאלו של נאשם 2. בעוד שנאשם 2 הכה את המתלונן מכה אחת באמצעות האלה אשר הותירה סימן בגב, נאשם 1 תקף את המתלונן באמצעות מצ'טה שכוונה בחוזקה לכוון ראשו שהרים את ידו להגן על ראשו מה שהוביל לפגיעה בשורש כף ידו ובהמשך אף ברגלו ורק בשל התערבות אחר נמנעה פגיעה חמורה יותר. כתוצאה ממעשיו של נאשם 1, שאחז בכלי נשק מסוכן מזה שאחז נאשם 2, נגרמו למתלונן חתך עמוק באורך של כ-10 ס"מ, שבר פתוח, פגיעה בגידים, בעצב ובעורק בשורש כף יד שמאל והוא נזקק לניתוח לתיקון השבר, קשירת העורק, תיקון העצב והגידים ותפירת החתך, וזאת בנוסף לחתך שטחי בעקב שמאל.

בנוסף, סבורני כי לנוכח הרקע לביצוע העבירה ומאפייני נאשם 1 כעולה מתסקירי שירות המבחן ואף לנוכח המלצתו של שירות המבחן גם בתסקיר האחרון להשית עונש מוחשי ומרתיע, יש צורך לתת ביטוי בענישה גם לשיקולי ההרתעה, הן של הנאשם, והן של הציבור. הדברים נכונים בפרט ביחס לחברה הערבית אליה משתייך הנאשם, אשר למרבה הצער סובלת כמעשה של יום ביומו מאירועי אלימות חמורים. בעניין זה ראו ע"פ 1745/20 **מחמד עקל נ' מדינת ישראל** (פרסום בנבו, 11.2.2021), פסקה 23; ע"פ 1268/21 **מדינת ישראל נ' אנואר אבו סמרה** (פורסם בנבו, 15.7.2021), פסקה 6.

עוד אציין, כי הגם שנאשם 1 השתלב בטיפול שהוצע לו בצורה טובה ונראה כי טיפול זה מיטיב עמו באופן שמצדיק חריגה מסוימת ממתחם העונש ההולם לקולה, עדיין אין מדובר בטיפול חריג ויוצא דופן באיכותו או במשכו, אשר יכול לדחוק לקרן הזווית את יתר השיקולים דוגמת הגמול וההרתעה. בעניין זה של חריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום תוך הטלת עונש של מאסר בפועל ראו למשל ע"פ



4876/15 פלוגי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.12.15); רע"פ 4795/11 שעאר אבו זאיד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.06.11); רע"פ 262/14 מוחמד נאשף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.01.14); רע"פ 5354/12 עופר קובר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.07.12); ע"פ 826/19 אמין יונג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.11.19); ע"פ 8915/18 לירן מועזיז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.07.19).

17. בעניינו של נאשם 2 לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם. אמנם גם בעניינו של זה התקבלו תסקירים חיוניים והוא אף הביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, אך למעשה זה לא שולב בסופו של יום בטיפול מטעמים טכניים שלא קשורים בו. מכל מקום, בעניינו שיקולי השיקום, הנלמדים מהעד הסתבכויות לפני ולאחר האירוע, לקיחת האחריות, הנכונות והמוטיבציה להשתלב בטיפול והנכונות לפצות המתלונן, יקבלו הביטוי המתאים בתוך מתחם העונש ההולם.

כן אציין כי נתתי משקל להמלצת שירות המבחן להשית עונש מוחשי ומרתיע בדמות מאסר בעבודות שירות.

18. במסגרת שיקולי הענישה נתתי דעתי גם לנתונים הבאים, הקשורים לשני הנאשמים:

להודאת הנאשמים, לעובדה כי הם נעדרי עבר פלילי, לעובדה כי הם לא היו מעורבים בפלילים מאז האירוע והמשיכו לנהל אורח חיים נורמטיבי ולנזק שנגרם להם ולמשפחתם. כן נתתי דעתי גם לתקופה בה היו נתונים במעצר של ממש ולתקופה בה היו משוחררים תחת תנאים מגבילים.

מצאתי לתת משקל מסוים גם להסכם ה"סולחה" שנערך עם המתלונן. בית המשפט העליון ציין לא אחת כי קיומו של הליך או הסכם "סולחה" יכול לשמש שיקול בגזירת עונשם של נאשמים בהתקיים תנאים מסוימים באשר הוא נועד ליישב סכסוכים בהסכמה, להשכיך שלום ולמנוע המשך האלימות בין הצדדים. בעניין זה ראו, בין היתר ע"פ 3381/16 חליל אלקריןאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.07.2016), פסקה 12.

לצד זאת, סבורני כי אין לתת משקל מכריע ל"סולחה" בשים לב לנסיבות עריכתה כמפורט בתסקירים ובדברי המתלונן וכן בשים לב לעובדה שההליך הפלילי מתקיים בין המדינה לפרט נוכח הפגיעה בערכים חברתיים מוגנים של המדינה על-ידי הפרט.

על כך שאין לתת משקל מכריע ל"סולחה" בענישה ראו למשל דנ"פ 3261/03 מחמוד בן לטוף סרחאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.4.2003):

"עמדתו של בית-משפט זה בעניין סולחה עמדה עיקבית וברורה היא: גם אם עשויה להיות סולחה שיקול לזכות, אין היא שיקול מכריע ובוודאי שאין היא מחייבת את בית המשפט לעת גזירת עונשו של נאשם שהורשע...אכן, במקרים מסוימים אפשר ייתן לסולחה משקל מסוים בקביעת העונש, אלא שכל מקרה ייבחן לגופו ולפי נסיבותיו".



כן ראו ע"פ 4461/02 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.6.2002), פסקה 3.

עוד אציין כי נתתי משקל גם להסכמת הנאשמים לפצות את המתלונן בסכום משמעותי, פיצוי משמעותי זה, כמו גם הסולחה אליה הגיעו הצדדים, מהווים אף הם אינדיקציה לתובנות של הנאשמים, לקבלת האחריות ולהכרה בפגיעה במתלונן, וגם בכך יש כדי לתמוך בגישה השיקומית הנדרשת בעניינם.

19. לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. 12 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, לא לעבור עבירת

אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, לא לעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין.

ד. פיצוי למתלונן בסך של 25,000 ₪. לבקשת ב"כ הנאשמים ובהסכמת המאשימה, הכסף שהופקד בתיק המעצר הקשור בתיק זה, יקוזז לטובת הפיצוי ככל שאין מניעה לכך, ואולם הדבר יעשה בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

ה. בהתאם להסכמת הצדדים אני מורה על חילוט סך של 15,000 ₪ שהופקדו בקופת בית המשפט חלף רכב "פולקסווגן פאסט" בעלת לוחית זיהוי 94-904-52, לטובת אוצר המדינה.

נאשם 2

א. 9 חודשי מאסר אותם יישא הנאשם בעבודות שירות. העבודות יבוצעו במרכז יום לקשיש במרחבים, חמישה ימים בשבוע על-פי טווח השעות המותר בחוק, וזאת החל מיום 27.12.2021.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף פעולה בביצוע העבודות ונפקות העדר שיתוף פעולה.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מהיום, שהנאשם 2 לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.



אלימות מסוג

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מהיום, שהנאשם 2 לא יעבור עבירת
עוון.

ד. פיצוי למתלונן בסך של 25,000 ₪. לבקשת ב"כ הנאשמים ובהסכמת המאשימה, הכסף שהופקד בתיק
המעצר הקשור בתיק זה, יקוזז לטובת הפיצוי ככל שאין מניעה לכך.

העתק מגזר הדין ישלח אל הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, 28 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.